

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH. AS SECOND CLASS MATTER.

Ur. 1.

Parkland, Wash., 7de Jan. 1898.

Sde Aar.

Nytaars-Sang.

(af N. A. S. Grundtvig.)

Har nogen Vist at hende
I Livets Høst og Aar
Begyndelse og Ende
Paa et lykkeligt Aar,
Hav lyst, hvor det lyder,
Det Navn, som Engle fryder,
Som er, hvad det betyder,
Du kender Kristi Navn:
Vor Herre Jesu Navn.

Ja, hører, alle Sjæle,
Som søge Rod for Savn!
Gulhoer, som ret vil træde
I Jesu Kristi Navn,
Hav glædelig betænder,
At brat for ham optræder
Et Aar med Rosenfrinder,
Med Smil, som blæser paa,
Med Lins Himmelblaa.

Og Mæret, som begynder
Saa godt i Jesu Navn!
Sæt op, du arme Synder
Og gaa til Fredens Haavn!
Det holder, hvad det lover;
Der vander han, som vover,
Et Aar, men langt over
Sit Haab i Kvæld og Sen
Om Aarens Nytaars-Dag.

Thi hvordan end sig vander
I Lybet Blod og Blad,
Det Aar dog saligt ender
I Lykens Godebid,
Dor Himmels Port ei lukkes,
Dor Himmels Lys ei slukkes,
Dor Gæstern, som her dugges,
Omkaaler som en Sol
Sin hvide Dræmningstol.

Det virker har, som caader
I Himmel og paa Jord,
Oplyser alle Gaader
Med Aandens Almagts Ord,
Den fortæller og den sige,
Som Alting som og vider,
Som lod sit Hjerte brinde,
At det i mange smaa
Med Fred kan evig staa!

Han lyttes i det vage,
Hvad det og kyselagt;
Men i de Tødes Haar
Hav blødsind og med Dragt;
Egtskænde har skrevet
Helt over alle Kræfter,
Dor sig lyst det toner:
I Jesu Kristi Navn
Et Aar for alle Savn!

Opvædt da nu for overge,
Lykkelige blandt Aar!
Kom, kist af Engle sang,
Med en lykkelig Bær?
Guldsløttet kan du sige
Med Gæsterns Vord i Mægen,
Med Rosenhaab om Høsten,

Med Rod for alle Savn
I Jesu Kristi Navn!

Godt Nytaar.

Naar Herold idag hilser sine Læsere med dette Ord, godt Nytaar, da pforder den det med det inderlige Luste, at enhver af Læserne og alle andre Mennesker maa saa og opleve et godt og af Gud rigt vellykket Aar. Denne Hilsen har vore Læsere hørt saa ofte baade nu og før og derfor maatte livet lægger Mærke til dets Indhold.

Vi ved vel, at et Menneskes Luste ofte er lidet værd, fordi Menneskets Kraft, Vilje og Evne er saa daarlig og lidet værd.

Endog den bedste Ven som end af sig selv ikke at bringe andre noget af det gode Aar, som han tilnærmer dem. Ofte end vi selv troe og ved, er vel ogsaa det som vi anser for godt og tilnærmer andre slet ikke et virkelig Gode. Derfor bør en kristen altid med Ordet "godt" mene det, som for Gud er godt og godes af ham. Thi ingen er god uden en, nemlig Gud; og al god og fuldkommen Gode kommer ogsaa alene fra Gud, Evigheds Fader.

Naar vi i vort Dnsste nævner et nyt Aar, saa mindes vi dermed om, at et helt Aar atter ligger bag os. Den svundne Tid og alle de Anledninger, som vi i den har faaet, er for al Evighed forsvunden og kommer aldrig mere tilbage til os igjen paa anden Maade end som et alvorligt Regnskab, der skal svares nøie til. Hvordan vil da det Regnskab blive? Vi skal frem for en stærk og midlær Gud, hvis Lins er som Jldskner og prøver Hjertet og Nyret, og hvis Brede over al Synd brænder til det nederste Helvede. Han dommer uden Persons Anseelse.

Quorledes har vort Liv været i hans Lins? Men den største og vigtigste Del af vort Liv bestod slet ikke saameget i de vore Handlinger, som vi i den svundne Tid udførte, som noget mere i vort Hjertes Bestaenhed, Overbevisning og Tro. Det er just dette, som det kommer an paa. Vi kan slet ikke affærdige den himmelske Dommer med enkelte gode Gjerninger og paa Udslydninger. Disse Ting naar langt for menneskelige Lins, men for Gud gjælder de kun som Bønner, naar de er stæet af et rent Hjerte og af en mætt-

et Tro. Og her ser det ud til, at der ogsaa begynder en Rængde Selvbedrag. Dant nemlig alvorlig paa dette, som Herren, Dommeren selv, har aabenbaret os om dette. Han siger, at der endog paa den alvorlige Dommens Dag, da alle jo maa møde frem med forklaret Sind og Vegeme, endog da vil mange hvi bebaadede komme og putte paa sit gode Forhold og sige: har vi ikke proferret i dit Navn jo endog uddrevet Djævel og gjort mange kraftige Gjerninger i dit Navn? men det vil dog blive indelig nok bevist dem og al Stabning, at de trods alt dette dog beslittede sig paa Uret.

Og hvor ubestridelig vil ikke deres Klare blive, som af falsk Frugt, Dovenstab, Egennytte, Verdensvenstab eller af andre syndige Hentyr havde nedgrabet sit Pund, som var givet dem til Guds Riges Opbyggelse, Medmenneskers Gavn og Herrens Værelse?

Hvor liden vil den Gjerd blive, som stilles paa Dommers høire Side og dommes værdige til at tage Tro med Guds Lins, som har Verdens Sand. I hvilken af disse Staver skal da vi tænkes? Skal vi da saa et godt Nytaar? At dette maa ske, tilnærmer vi heranore. Og dog maa vi ved Tanken paa den herfvundne Tid og paa den alvorlige Regnskabsdag bærende udbryde:

Ve mig hvad skal da jeg svare?
Hvo vil min Sag tage vare,
Naar sels fromme er i Fare?
Vilde Jesu! drag til Minde,
At du kom for mig at vinde,
Lad mig hin Dag frelse finde.

Med Hensyn til Herolds Læbbane i det svundne Aar, da kunde der vistnok være meget at tale om og hær meget at berolige. Bladet har desværre ikke i nogen Ting været, som det burde være. Og Anstagerne hertil er ikke saa vanskelige at svare om berolige, naar man beredes til dem hjertet.

Men naar en udygtig Medaltgranger Erfaring har i Arbejdet og heller ikke finder Tid til et vore sig deri, men maa vore Liden paa mange forskellige Pligter og kun finder liden Tid for hvert enkelt Arbejde, da kan det blive et Samvirknings-Ørgenol, om man ikke kunde gjøre "Strike" og negte at tjene heller end at søde i samange Haand-ærk. Men kan et det ogsaa en vanskeligt Sag at afgjøre, hvilket af disse to

Onder man bør vælge som det mindste. Vi er dog ikke kommen længer end at tro, at der er mindst Ansvaret ved Tro for Dag at smede saa meget og saa godt vi formaar, og stole paa, at naar alt for mange Jern bliver brændt, da vil nogen ile til og hjælpe, saa at ikke alt for stor Skade sker. Vi kan kun love at gjøre det lille vi formaar for baade at lære at kjende og at udføre en Medaltgræns Pligter, saa godt som vi formaar. Men vi beder om Overbærenhed.

Det gjør os inderlig ondt, at vi det sidste Aar har faaet og stadel en Del af vore bedste Venner ved den Forandring, som vi nylig har foretaget, nemlig at bruge latinske Bogstaver for den største Del af Bladet.

Tro Støtter og Medarbejdere blandt vore Læsere har foreslaaet, at Herold ifører sig igjen sin gamle Dragt, som synes at have stædt os bedst. Vi kan desværre ikke dette nu, da alle de norske Bogstaver, som vi endnu bruger, er saa aldeles udfordte, at vi slet ikke længer kan hængte dem.

Og nu at kjøbe nye norske Bogstaver vilde blive os for dyrt, da vi alligevel bør have de engelske, som vi nu har. Vi ønske at besjge Eder dette Aar i vor nuværende Dragt. Skalde man saa holde fast ved sin Begjering, tør vi maatte næste Aar saa Udskomme til at saa andre Typer. Vi takker alle for deres Overbærenhed det svundne Aar og beder fremdeles om samme Opnærning.

Godt Nytaar.

Skal Kristus være din Blæde i Døden?

En liden pige, ved Navn Susanne, havde paa sit Dødsleie en saadan Vængsel efter sin Fædter, at hun udraabte: "At jeg kunde se roligt i Jesu Skind, thi han vilde seje mig! At, at han vilde tage mig i sine Arme, og jegom har gjort med hinc Børn, som han omfavnede, da han saad: "Bøder de smaa Børn komme til mig! Ingen anden end Kristus skal sie mit Hjerte! Kristus er det sande Livet. Jeg attraar blot at være en i ham indpodet Kvind."

Matth. 6, 21. Dør Ederes Stat er, der vil og Ederes Hjerte være.

Om Religionskoler.

Følgende Vidnesbyrd af Paul Vigenstad fortjener at læses med Opmærksomhed:

Den kristelige Barneskole er som en syg Plante i vor Guds Have. Ved Siden af den opvokser frodigt Græs, som truer med at kvæle den. Skal den reddes og bringes i den Tilstand, at den kan skyde Vækst og hæve sin Krone over Græsset, da maa vi, som er dens Dyrkere, kjende Sygdommens Aarsag, hvorledes den har udbredt sig, hvilke Midler og Behandlingsmaader, der tiltrænges og — tage fat, gaa iver med Arbejdet med uforfærdet Tillid, med Alvor og Kraft i vor Gud.

Baade længe og med Dygtighed har der iblandt os været handlet om Menighedsskolels Nødvendighed og Nytte. Dette er glædeligt og er i sin rette Orden; thi at kjende en Sags Vigtighed er det første, som skal til, naar noget skal kunne bringes i en god og varig Tilstand. At opflamme til Iver derfor er ogsaa nødvendig, men at kjende de rette Midler og den rette Maade at tage Sagen fat paa er ligesaa nødvendig, ellers vil Iveren gjøre Skade istedenfor Gavn. Vi behøver vel ikke at gaa længere tilbage, men kun holde os til Reformationskirken, og Historien viser klart, at Kirken har staaet som sin Tids Mønster paa Oplysning og Dannelse med sine lavere ligesaa vel som med sine højere Skoler, og med sine Principer havt Indflydelse vidt omkring sig. Men hvorfor er det nu saa daarligt med Barneskolen vor? Nu er vore Menighedsskoler ikke Mønsterskoler, ikke ledende, ja de besidder ikke engang nogen Kraft til at paavirke os, have nogen gavnlig Indflydelse paa andre Skoler, men er meget mere de passive. Hvilken Skam for det Samfund, som skulde være en Velsignelse for alle Folk! Hvilken Vanære gjør det ikke ham, som har sat den til Verdens Lys og Jordens Salt!

Hvem af os tror nu, at det nytter at tale om Menighedsskoler af en saadan Karakter? Nei, kan vi for den uundværlige Religions Skyld drage os lidt efter vor Tids høit fremskredne Skoler, saa faa vi være tilfredse og glade. O, lad os ikke tænke saa Friskt Mod, Guds Menighed! Herren vil, at den skal stille sig i Gabet og redde, hvad reddes kan fra Guds brændende Vrede. Dersom vi vil modtage, vil Herren give Mænd, som viser os

Aarsagen til Barneskolens Forfald og peger ud de rette Veie. Vi kan nu ikke tage Feil af, at Grunden er den, at vi har tabt Synet for den lutherske Pedagogiks rette Praksis med Hensyn til Midler og Maade. Vi begyndte at lytte snart til denne snart til hin Metode, som skulde være saa naturlig og ypperlig, lod os bedaare af glimrende Løfter om, hvilken høi Dannelse og koselig Tilfredshed, Undervisning i en Mængde Fag, meddelt paa en fornøielig Maade skulde bringe den kommende Slegt, lod Skriget om vore gammeldagse Skoler fordunkle vort Syn, saa at de blev staaende ganske tarvelige foran os, og vi begyndte at lade Verdens vise faa mere og mere Indflydelse paa os, og saa blev de Kirkens Ledere i Ordning af Barneskolen. Til Bevis herfor vil jeg henvise til Ole Vigs udbredte og indflydelsesrige Skrift „Folkevennen“. En lettere og fornøiligere Skoleundervisning maatte indføres, underholdende Fester bringes istand, lettere Skolebøger og friere Brug af disse krævedes. Der er maaske intet, som har givet verdslige og usunde religiøse Retninger mere Magt over vort Opdragelsesvæsen, end den løse, vaklende og vekslende Brug af Læse- og Lærebøger, som nu i nogle Aartiere har hersket. Saalænge de autoriserede Lærebøger stod urokkelige, havde Menighederne et godt Vern for sine Skoler, men da det lykkedes den gamle lutherske Skoles Fiender, at faa omarbejdet og friere Bestemmelser angaaende Benyttelse af Katekismus og Forklaring, da fik man snart en Oversvømmelse i Skolen af nye Bøger og nye Metoder. Dermed blev ogsaa Hjemmeundervisningen ødelagt, som naturligt var; thi kun en overfladisk Lærer kan hvert Aar sætte sig paa Lærebanken og tilegne sig de nye Metoder, der forresten er ligesaa overfladiske, som han selv.

To Ting vil jeg nævne, som vi maa gjøre Alvor af, om vort Skolevæsen skal hæves til sin rette Plads. Først, at vi samler os endrægtig om bestemte Skolebøger, og af disse vil jeg nævne: Luthers lille Katekismus, Pontoppidans Forklaring, Vogts Bibelhistorie, Hane A B C'en og Thronsons Læsebog. De tre første bruges ogsaa, om Religionen meddeles paa engelsk. For de øvrige Læse- og Lærebøgers Vedkommende udnævnes en Komite med det Opdrag at tilvejebringe saadanne, som kan være passende og gode. Denne Ko-

mite har ogsaa at tage Past. Rosholdts „Udkast til Undervisningsplan“ under Overvejelse, forat vi kan faa en Plan at opbygge slige Menighedsskoler paa, som Kristi Brud kan have Ære af. Vi er jo Kristi frigivne og bør ikke ligge i de Trældoms-lænker, at vi tyr hen til andre Skoler for at faa en tilstrækkelig Uddannelse for vore Børn. Men da trænges vi Bøger med sundt, kjernet fuldt Stof; thi vil vi byde advandet, svævende, underholdende, morende Stof, sligt, som vi finder nok af i en Mængde AB C'er og Læsebøger, selv i vore Menighedsskoler, da vil vi ikke blot arbejde os fastere og fastere ind under Staten, men vi vil ogsaa berøve denne dens bedste Hjælp og blive Aarsag i, at den faar mere og mere overfladiske og villedende Skoler.

Det andet Punkt, jeg vil omtale, er, at vi enig og paa en værdig Maade samler os til Udøvelse af de prøvede, gamle lutherske Skoleordninger. Vi bør overveje nøie, hvilke Principer hver enkelt Ordning hviler paa. Vor egen Livstids Historie fortæller os, at med en modern Pädagogik, der vilde gjøre Skolearbejdet let og morende for Børnene, kom Skolefester, Skoleendflugter, Juletræfester osv., og omsider kom det i „Folkehøiskolerne“ frem i Udførelsen af Skuespil. Ja, jeg kunde nok nævne en til af denne Pädagogiks Kjæledagger, men det er vel klogest at udelade Navnet nu. Paa samme Tid forfaldt Overhøringer og Kirkekatekisationer og dermed ogsaa Alvoret, den barnlige Enfoldighed og Flid samt Ansvarsfølelsen baade hos Børn, Forældre og Lærerstand.

Paa Grundlag af den Pädagogik, som ved Reformationen blev vore Fædre til Del, og som i lange Tider hævdedes, ordnedes og praktiseredes efter, har jeg tænkt — om den ærede Forsamling kan undskylde min Djærvhed — at fremhæve følgende om Skolebøger og Skoleordning, hvormed föromtalte Undervisningsplan ogsaa godt kan stemme og komme til Nytte.

Jeg vil bede erindret to Egen-skaber ved denne Barneopdragelse: at den ikke drog Undervisningen fra Hjemmet, men bragte den offentlige og hjemlige i skjøn Harmoni, og at den ikke skilte den verdslige Kundskab fra den religiøse, men lod hin følge efter og med denne.

I de forskjellige Fag, hvori der skal undervises i Barneskolen, bør vi have en almindelig antagen og brugt kort, kjernet fuldt, sund Lærebog, hvormed et

Telephone Parkland

KRAABEL & ERICKSON.

Dealers in
Groceries, Provisions
Flour, Feed,
Teas, Coffees
Crockery, Glassware,
Hardware, Tinware,
Patent Medicine etc.
PARKLAND, - - - WASH.

JOHN O. BROTTM,
PARKLAND, WASH.

Dealer in General
Merchandise,
Groceries,
Dry Goods,
Clothing, Boots
and Shoes
School Supplies
and Notions.

University students and others in need of school supplies or anything else in our line will find it to their advantage to call and inspect our stock of goods. The bottom prices on the same will surprise you.

We deal in GOODS not TRASH and believe the masses will patronize the house that sells the best goods for the least money.

H. V. ROBERTS,

Candlecage.

Crown and Bridge Work a Speciality
Call and get prices.

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma

J. C. PETERSEN,

PARKLAND, WASH.

Practical Horse-Shoer

and

Wagon - Maker.

All kinds of Repairing done
at Reasonable Prices.

Give me a call.

**Abstracts
of Title,**

to all Lands in Pierce County

Furnished by

Commonwealth Title & Trust Company

Cor. 12th St. & Pacific Ave.

Telephone 101. Tacoma, Wash

godt Grundlag kan nedlægges i Barnets Sjæl f. Eks. foruden Katekismen i Religion og Anhanget i Vogts Bibelhistorie for Kirkehistorie, bør vi enes om en liden Verdenshistorie, en liden Geografi, en liden Grammatik, f. Eks. Løkket, en kort „forenede Staters Historie“ og en ganske kort Fysiologi. Enighed om en vis Regnebog og ABC og Læsebøger i Engelsk hører til, at Skolen kan komme i den rette Gang: g bære den bedste Frugt. Jeg kan heller ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg nærer ingen Tvil om, at det vilde være gavnligt, at de to i Skoleplanen blandt norske Bøger opførte „Verdenhistorie“ og Hane ABC blev oversatte paa Engelsk. Naar vi er komne saa langt, har vi Brug for Skoleplanen. Uagtet Skoleplanen ordner Klasserne med deres Pensum efter Alderen, som jo er det naturlige, saa maa dog Opflyttelse fra en Klasse til en anden være betinget af, at det som fordres lært i den forangaaende er vel tilegnet.

Forat Skolen kan faa den rette, alvorlige og manende Karakter og blive en Samvittighedssag for hele Menigheden, driver Presten flittig paa med Katekisation paa Kirkegulvet, holder særlige Overhøringer for at erfare, hvorledes det staar til med Børnenes Oplysning i det hele taget, ligesom han fører Tilsyn med de enkelte Skoler, hvortil Menighedens Medhjælpere bør staa ham bi. Endelig bør ved enhver Visitats Børnene og de unge fremmøde til Katekisation af Lærere, Prest og Visitor, og denne bør da omtale, hvad han finder nødvendigt angaaende Børnenes Oplysning og Opdragelse. Thi Menighedsskolen bør atter sættes under Visitors Opsyn og høre med til hans fornemste Pligter og han bør sørge for, at den ikke forsømmes eller vanskjøttes. (T. L.)

Om Gudstjenesten i det 11. Aarhundrede.

(Se Herold af 3. S.)

Pave Urban II bestemte paa Kirkemødet i Clermont, at man skulde holde Maria-Sabbat. Man skulde hver Søndag be til hende en Times Tid, for at hun skulde la Korstogene faa et heldigt Udvalg.

Medens Hjerlets Tempel var rent utakkeligt og gjort ment ved de grueligste Synder, saa stråvede man at pryde de ydre Templer paa det herligste. Væggene blev overtrukne med Marmor og Mosaik. Over Alter-

ne satte man gyldne Tavler, der prangede med Ædelstene og mange Slags kunstigt Arbeide. Ja, der fandtes ogsaa Piller af Sølv, store tunge Kroner og lignende ualmindelige Kostbarheder i Kirkerne, hvoraf man kan skjønne, hvor rige Kirkerne og Klostrene var blevne, og hvor meget mere man kostede paa sli-ge forfængelige Ting end paa de fattige, som dog egentlig er Menighedernes sande Skat og Smykke.

Man begynte ogsaa i den romerske Kirke at synge det apostoliske Symbol.

Bønnerne ved Messen stemte i Almindelighed overens med Epistlerne og Evangelierne.

Epistlerne og Evangelierne blev efter det 9de Aarhundrede indførte lidt efter lidt, hvortil Paul Diakon paa Karl den stores Befaling gjorde Begyndelsen. Underdiakonen læste Epistlerne og det paa et lavt Trin, men Diakonen paa et høiere Trin Evangelierne. Paa Helgenfestene plejede man at læse deres Levnetsløb, der gik under Navnet Legender.

Ved Daaben lagde man Salt i Munden paa Daabskandidaten, der efter blæste man paa ham og læste Djævleuddrivelsen over ham. Derpaa smurte man Næsen og Ørene hans med Spyt og slog mange Kors for ham, og siden efter blev han dyppet tre Gange.

Da man holdt Smøring med Daabsalve nødvendigt ved Daaben, saa tog nogle Lægfolk paa den Tid, da de gifte Prester blev afsatte, ved Nøddaaben Voks ud af sine Øren og salvede Børnene dermed.

Om Brystslag og Piskning finder vi i dette Aarhundrede de første Efterretninger. Den, som fandt paa det sidste, skal være en Eneboer ved Navn Dominikus Lorikatus. Begjærligheden efter at ha nogen Fortjeneste var, da man ikke kjendte den rette Vei til Trøst, i denne Henseende saa stor, at man i et vist Kloster aarlig trængte til en 3000 Sopolimer.

Processionerne var over alt meget almindelige, og i dem bar man Kors af Sølv og ikke af Træ.

Fra 1ste Søndag i Advent indtil Søndag efter Helligtrekonger, og fra Søndag Septuagesima indtil Søndag efter Paaske, maatte ingen Bryllup holdes.

Om det overtroiske Relikviestel er det næsten skelt at fortælle, dog kan man ikke undgaa at sætte frem noget, for at man deraf kan se Tidens Fordærvelse.

Man syntes saaledes frem et Stykke af Mosis Stav. I Salerno skulde Apostelen Mattai Legeme, der havde været skjult i 225 Aar, være kommet for Dagen, og i Aaret 1094 skulde man i Venedig ha stødt paa den hellige Markus's Legeme.

I Jerusalem havde man fundet Lansen, hvorved Herren var blit gennemstakket, ihvorvel Bedrageren, som foregav at ha fundet den, maatte opgive Aanden under Idprøven, hvermed han vilde bevise sin Paastand.

En letfærdig Fugl vidste at dra Fordel af dette Relikviekræmmeri, idet han om Natten grov ud alle Slags Knoker, som han stødte paa, og gjemte dem paa forskellige Steder; ved foregivne og listigt ndførte Undere anbefalte han dem til Folk og solgte dem for gode Penge.

Mellem Paris og Regensburg førtes der Trätte angaaende Dionysius's Legeme, og mellem Munkene i Montkassin og Fleury var der Kjæveri angaaende Benedikts Levninger. Hvert Parti paastod at have de rette Legemer, noget som kanske slet ikke var Tilfældet.

Endelig vilde Pave Gregor VII slet ikke la Bøhmerne ha Gudstjenesten i sit Morsmaal, fordi han foregav, at Gud likte, at man skulde holde Gudstjenesten i et skjult Sprog. Heraf ser enhver, som kjender Skriften straks, at dette antikristelige Orakel paa en skjændig Maade omgaaer Skriften.

Hvorledes stod det til med den rene Bære i det 11. Aarhundrede?

(For Herold af I. L.)

Om den hellige Skrift siger Anselm, at man ikke alene maa fæste fuldkommen Lid til det, som deri udtrykkelig er sagt, men ogsaa holde for sandt det, som med Nødvendighed følger deraf.

Han bekjender om Menneskets frie Villie, at intet Menneske har Sandheden eller en ret Villie af sig selv, men alene af Gud. Ingen kommer til Kristus uden Faderen drager ham, det er, driver ham og giver ham Villien. Derfor ber han: Herre, se ned til os, hør os, og oplys os; aabenbar dig for os, og skjænk os dig, for at det maa gaa os vel; foruden dig gaar det os ikke. Forbarm dig over os, og ret vor Arbeide og Stræv til dig, foruden dig, fornaar vi intet. By os ind, og hjælp os. Ja, han vidner: Ved Guds Naade finder

THE RED FRONT

"Zeits" med et stort Lager af Herre
Til og det bedste af de
nye og moderne

Cutaway Suits
Single Breasted Sack
Suits
Double Breasted
Sack Suits
Round Cut Suits

Clay Workeds, Serges og
Cashmere smagfulde
og vafre Mønstre.

Intet Prateri, ingen falske Paastande,
intet Humbugsalg. Vore Varer er
af de bedste, som kan erhol-
des for Benge og Ljæst
for Kontant.

Kom, se og overbevis dig om, at du
hos os skal finde Varet til Feiser,
som er værdt at kjente
Omtærlighed.

"Men's Suits" fra \$3.50
og opover

The Red Front Clothing &
Shoe Company.

1310 Pacific Avenue,
Hans Fortelson, Bestuer.

J. M. Arntson,
Uovik Sagfører.
Notary Public

Udfærdiger alle lovlige Dokumenter,
saalson Ljæst, Kontrakter, m. m.

Rooms 212-213 Nat. Bank Com-B'lag.
Cor. Pacific Ave. & 13th St.

Tacoma - - - - - Wash.

Student- Supplies

OF
ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co

926 Pac Ave - - Tacoma, Wash

ALLEN & LAMBORN PRINTING CO.

Over Post Office, Tacoma.

Have special facilities
for the execution of Print-
ing in foreign languages.

vi Guds Naade til Salighed; Naaden alene kan gjøre Mennesket saligt, uden at dets frie Villie gjør noget dertil osv.

Om Prædestinationen udtaler Anselm sig saaledes, at al Nødvendighed derved er udelukket. Naar, siger han, et Menneske fornærmer et andet og af dette blir myndet, saa skriger Folk straks: Det er beskikket dertil af Gud, det maa saa være. Men hverken den, som fornærmede den anden, eller den, som hevnedes sig, gjorde det af Nødvendighed, men alene efter sin Villie. For havde ingen villet, saa vilde ikke denne Ting være gjort.

Angaaende Retfærdiggjørelsen udtaler han sig saaledes: Intet Menneske kan ha Syndernes Forladelse uden det Menneske, som tillige er Gud og med sin Død har sonet for de syndige Mennesker. Hvad større Barmhertighed, skriver han paa et andet Sted, kan man indbilde sig end den, at Gud Fader med største Venlighed siger til Synderen, som har fortjent den evige Pine og intet har at løse sig med: Tag min enbaarne Søn, og giv ham for dig? Ja, ogsaa Sønnen byr sig selv frem og siger, at man ved ham skal kjøbe sig Saligheden. Han tar bort al Fortjeneste, naar det hedder: Gud gir os mange gode Ting af Naade uden hvilken Mennesket ikke kan bli saligt. Derimod nævner han Troen som det eneste Tilægnelsesmiddel. Mennesket kan ikke bli retfærdiggjort ved Loven, hvis ikke den Helligaands skjulte Naade gjør det retfærdigt ved Troen paa Kristus.

Jomfru Maria regner han udtrykkelig blandt de syndige Mennesker.

Om Troen bekjender han, at den er en urokkelig Visdom, og at Kjærlighedens Liv er hos den, uden hvilken den ikke virker.

At man ved den hellige Nadver tror paa Kristi Legemes og Blods Nærværelse og Nydelse uden nogen Forvandling fremgaar af Fulbert Karnotens's, Adelmanos, Ivone Karnotens's og andres Vidnesbyrd.

Hvad Feil i Læren blir man var i det 11 Aarhundrede? (For Herold af J. L.)

Hos de Skribenter, hos hvem man endnu finder nogle Smuler af Sandheden, finder man ogsaa Vildfarelserne, og som jeg allerede har peget paa, Ting, der er hinanden aldeles modsatte.

Saaledes modsiges Anselm sig

aldeles, naar han skriver: Hvem vilde ikke holde for, at Villien har Frihed til at gjøre det gode, og at den er fri for Fristelser og Synder, efterdi ingen Fristelse kan, naar den ikke selv vil, føre den paa den urette Vej. Thi naar en blir overvunden, blir han ikke overvunden af en fremmed, men af sin egen Kraft.

Troen og de gode Gjerninger blander han i Læren om Retfærdiggjørelsen sammen og faar da frem en Lære, som strider bentimod den hellige Skrift. Om Gjerningerne siger han: Et Menneske, som vil bli saligt, maa ha saa mange gode Gjerninger, at de mere end opvejer det onde, han har gjort.

Den Vildfarelse, som kaldes Transsubstantiationen, har især Lanfrank gjort sig til Talsmand for. Han siger utrykkelig, at Brødet i Nadveren blir forvandlet til Kristi Legeme og Vinen til Kristi Blod, dog blir den ydre Skikkelse den samme, for at ikke Kommunikanterne skal faa en Afsky til Sakramentet osv.

Presternes Cölibat anbefaler blandt andre Petrus Damien af den underlige Grund, at ligesom den kyske Jomfru Maria bar Herren under sit Hjerte, saaledes maa ogsaa de, som omgives med hellige Hemmeligheder, leve kysk udenfor Ægteskabet.

Hvorledes var Tilstanden i det 11 Aarhundrede?

Under det antikristelige Herredømme var det som om Djævelen var løs. Dyret i Rom stak ud alle sine Horn for at smaa om hele den guddommelige Orden. Övrigheden skulde ikke længere være Guds, men Pavens Tjener. Kristi Kirke maatte underkaste sig den romerske Stols opskruede Sætninger. Kirkens foregivne Hoved övede den skrækkeligste Blodsudgydelse. Kristus siger: Mit Rige er ikke af denne Verden; men han, som opkastede sig til hans Istodtræder, vilde ikke bare ha Nøglen til Himmelen i sine Hænder, men ogsaa Jordens Spir. Hele Historien viser, at Nøglen til alle Begivenheder i denne Tid er at søge i Antikristens Onskab. Alt det Blod, som blev udgydt, alle de Sjæle, som af Mangel paa Kundskab om Gud og Kristus og paa Grund af forkjærte Sætninger, Övertro og de onde Begjærligheder frie Løb kom i Satans Vold, vil en Gang ha Aarsag nok til at raabe til Gud om Hevn over de antikristelige Paver og Prester. At næsten alle Regenter og undergivne ikke var bedre, maa til

skrives Kirkens Styrere. Der var Krig og Pest og Hunger, Vand- og Ildsvaade, voldsomme Storme og Jordskjælv.

Hvad og Høst.

Stuttet.

Sommeren er forbi, det er Vinter og Julen staar for Døren. Martin Emmerick sad ikke mere i Kakkelvnskrogen. Den gamle Mand var nu stadig sengeliggende. Intet Under — han var jo gammel og Vinteren var kold. — Hans Seng stod paa samme Plet, hvor engang hans Moders havde staaet. Søn og Svigerdatter havde travlt i Huset. — Pesten nærmede sig jo, og selv Drengen maatte hjælpe til. Naar Svigerdatteren bragte Mæden, var det let at mærke paa hendes raske Bevægelser, at hun havde travlt og ingen Tid til at give sig af med den gamle. Martin Emmerick havde aldrig været meget talende, men her var det ham dog altfor stille — stille som i Graven. Naar han laa her Time efter Time, Dag efter Dag — ikke at tale om de lange Nætter ganske ene og overladt til de sørgelige Tanker, der ingen Hvile undte ham, da sukede han ofte efter at høre nogen tale til sig. Vilde ingen til Julefesten bringe hans stakkels forpinte Sjæl et trøstende og lægende Ord.

Han mindedes til sin store Rædsel, hvorledes hans stakkels Moder en Nat fuld af usigelige Smærter, havde tigget ham for at hente Prästen. „Jeg tørstør efter at høre et Guds Ord, min Søn, et godt Ord fra Herren, mit Hjerte smægter af Længsel!“ havde hun sagt. Den Gang havde han let derover og kaldt det „Vanvid“. Hvorledes havde han kunnet forstaa, at et sygt Menneske kunde begjære andet end Mad og Drikke, samt en god Seng. Han havde ikke hentet Prästen, og hans Moder havde ligget og vaandet sig, som han nu gjorde. Et godt Ord fra Herren! — I Martin Emmericks Öre lød stadig et Guds Ord; men han kunde ikke kalde det et godt Guds Ord; det öjede ikke Trøst eller Lægedom for hans syge Sjæl — Gud truer med Gjengjældelse — ja, Martin Emmerick löfte, at han ikke alene traude, men at Gjengjældelsens Time var kommen.

Aftenen sønkede sig med højtidelig Stillehed over Jorden. Udenfor Vinduet, hvorpaa den gamle Mand dødstrætte Öje stadig fæstede sig, kunde han se Aftenstjernen; fra Landsbyen

lød syngende Börnestemmer, og Kirkeklokken kimedede Julen ind. Martin Emmerick laa, som han altid laa — ensom og forladt. Hosten var slem og hans Ryg smertede ham paa Grund af det lange, lange Sygeleje.

„Hvorfor klager du dig, Bedstefader?“ spurgte hans lille Sønnesøn, idet han traadte ind i Stuen, opfyldt af glad Forventning om de Gaver, Juleaften vilde bringe ham. „Er der noget, der gjør ondt?“ „Min Ryg værker saaledes,“ svarede den gamle henvendt til Sønnen, der kom ind i Stuen, „kan du ikke guide den med lidt Ölie?“ „Maaske senere,“ svarede han, „nu er der ingen Tid dertil, vi skulde spise Juleaftensnadvere i Storstuen, læg dig paa Siden saa længe,“ med de Ord forsvandt han; Drengen derimod traadte hen til Sengen, blev et Öjeblik staaende for at se paa Bedstefaderen og sagde da: „Bestefader, senere hen paa Aftenen skal jeg bringe dig Nødder og Æbler fra Juletræet.“ Saa gik han ogsaa, den gamle drejede sig om paa Siden — og gråd.

„Gud truer med Gjengjældelse.“ Gives der da kun dette ene Ord i den store hellige Bibelbog, der altid laa paa hans Moders Seng? Havde hun da ikke sagt ham saa mange Ord, der indeholdt Trøst og Lægedom? Havde hun ikke i sin Dødsstund udstrakt sin Haand og lagt den paa hans Hoved, idet hun sagde —? Ja, hvad var det hun sagde? Ak, det havde vistnok været et godt Ord. Kunde han dog blot faa fat paa det.

Kirkeklokkerne kime, Uhret paa Væggen dikker — bestemt som den Gang for mange Aar siden — Tiden løber — tik tak, tik tak — uophørligt — til övig Tid.

Den gamle Mand grundede og grundede og kunde dog ikke erindre sin Moders sidste Ord! Det var ingen Forbandelse tværtimod en Velsignelse. — ja det havde været et godt Guds Ord; noget om at velsigne havde han sagt, men mere mindedes han ikke. Den gamle Mand foldede sine stive Hænder og sukede: „Et Ord fra dig, kjære Gud, et godt Ord! Det er jo Juleaften, hvor alle Mennesker faar Gaver, jeg beder dig saa inderligt om et trøstende Ord fra dig.“

„Hvad er det du siger Bedstefader?“ lød pludselig hans lille Sønnesøns Stemme, han var kommen for at overraske Bedstefader med Nødder og Æbler. „Martin,“ stammede den gamle, „sig mig et godt Ord fra Gud.“ „Et Ord fra Gud, Bedstefader“

hvad mener du dermed? Jeg er indrer kun et Gudsord, og det er ikke et godt Ord, muntede den gamle hen for sig: „Gud er en nidkjær Gud, der straffer Fædrenes Synd paa Børnene.“ — „Ja, men Bedstefader, det er ikke det hele; der staar ogsaa: „Jeg gjør Miskundhed i tusinde Led mod dem, der elske mig og mod dem, der holde mine Bud.“ Læreren sagde forleden Dag, at det vilde sige, at naar vore Forældre vare fromme, saa velsignede Gud for deres Skyld Børnene i tusinde Led! Er du from, Bedstefader? Nej, jeg er ikke, men hun var det.“ „Hvem?“ „Min Moder var det,“ hviskede den gamle Mand, „men, hvad var det, hun sagde til mig? Velsign, velsign —!“ Pludselig lyste Oldingens Ansigt med en forunderlig Klarhed, og han sagde: „Guds Velsignelse komme over dig! Ja, saaledes var det, hun sagde. Han forbarne sig over mig!“ „Bedstefader, Bedstefader,“ raabte den lille Martin. Han blev pludselig angst for Bedstefaderens forandrede Udseende og for hans kolde Hænder. „Martin — hav dine Forældre kjær! — Ær dem og Guds Velsignelse komme over dem — og dig!“ Det var hans sidste Ord. Det var forgjæves, at den lille Martin bad ham tale til sig, den gamle Martin Emmerick var død. Kkl.

En Frimurer-Prest i Skide.

For nogle faa Aar siden var en stor offentlig Forsamling i La Crosse, Wis., Vidne til en Begivenhed, som Herolds Læsere bør vide om og nøie betænke.

Man forhandlede om hemmelige Selskaber, og George W. Clark havde Ordet. Han sagde, at Logevæsenet afskaffer det af Gud oprettede Broderskab mellem Menneskene og gjør Oprør mod vor Uafhængigheds erklæring, dette Riges Magna Charta. Medens han talte, raabte en Herre nede ved Døren op til Formanden og marscherede frem gennem Gangen, idet han tog sin Overfrakke af. Han holdt sig nu stille, indtil Mr. Clark havde endt. Saa henvendte han sig igjen til Formanden, drejede sit vældige Mandskjæg og sagde med en bet irsk Brydning, at han var William David Thomas fra La Crosse i Wisconsin. Han ønskede at træde i Skranken for Sandheden. Præsident C. A. Blanchards Tale havde han kun hørt en Del af; han beklagede, at han ikke havde hørt det hele, da han i sin Fald vilde have givet

et mere fuldstændigt Svar. Han erkjendte, at han var en „Temple-ridder“ (Knight Templar). Flere af Forsamlingen raabte til ham, at han skulde gaa op paa Platformen, hvad han ogsaa gjorde, da han blev opfordret dertil af Formanden. Paa dennes Spørgsmaal om, hvad han var, siden han repræsenterede Frimureriet, svarede han, at han var Prest ved den „første Presbyterianske Kirke“ i La Crosse.

Det gjorde ham ondt at se, at saa mange af de Herrer ødslede bort sin Tid ved at tale om en Ting, som de ikke kunde kjende til, med mindre de var Frimurere. Hvis det, som her var sagt om de hemmelige Selskaber, var sandt, saa burde de ikke eksistere, men han kunde bevise, at det var falskt. Det var ikke muligt, at en Mand, som afslørede Frimureriets Hemmeligheder, stod til troende. Vi kan ikke tro en Mand, som er en Lögner. Ingen Mand kan bryde sin Frimurer-Ed — den helligste og mest bindende af alle Eder. En Mand, som hører til Frimurerlogen og aabenbarer, hvad han høitideligt lovede at holde hemmeligt, er en gemeen Lögner.

En Stemme: „Er han en Meneder?“

Ja, han er en skammelig Meneder! (Lydeligt Bifald fra Forsamlingen, som forstod, at Tale-ten herved erkjendte, at de saakaldte Menedere sagde sandt, og at han stillede sig ganske ved deres Side.)

Ingen Mand i denne Forsamling, vedblev han, kan vide, hvad Frimureriet er, uden han slutter sig til en Orden. En Mand kan trække sig tilbage, om han saa vil; men dermed faar han ikke det Opdrag at afsløre Frimureriet. Jeg hører til „den blaa Loge“, til Kapitlet „den kongelige Buegang“ og til „Temple-ridderne“. Fra min Prækestol taler jeg åbent til Frimurerne og siger til dem, at deres Eder forpligter dem til at være gode Mennesker. En Mand kan ikke tage de tre Grader som Frimurer,

*) Ligesaa hos os. Hvor mange hemmelige Selskabsbrødre er det ikke, som med en overlegen Mine fortæller alle udenfor staaende, at de taler som den blinde om Færten, naar der er Spørgsmaal om Frimureriets Væsen og Gjærninger. Ligesom Frimurerne selv ikke skulde have udgivet de Bestendes af Bøger om sine Loger og afsløret alt! Man behøver da ikke at have været enten i Kina eller i Tyrkiet for at vide fuld Besked om disse Lande.

uden han er en kristen. Dersom Kirken gjorde sin Pligt mod Frimureriet, vilde den deri finde sin bedste Budsforvandt. Jeg siger med Sandhed, og jeg vejer mine Ord, at den Mand, som gennemgaar de tre Grader og lever efter den Undervisning og Lærdom, som han faar i dem, maa blive en fuldkommen Mand. Jeg siger ikke, at alle gjør det, eller at en af hundrede gjør det; men den Mand, som lever efter Undervisningen, maa blive en fuldkommen Mand.

En ahndelig Misbilligelse lød fra Forsamlingen.

„Grise kan grynte!“ raabte Mr. Thomas.

Formanden, Mr. George, kaldte ham øieblikkelig til Orden og lagde ham paa Hjerte, at det var under Forudsætning af, at han opførte sig som en Gentleman, at Mødet havde vist sig saa liberalt at give ham fuld Anledning til at fremstille sin Sag. Han kunde fremkalde Mishag eller Bifald; men han maatte ikke komme med fornærmelige Ytringer. Han bad ham vedblive, men vise sig som en dannet Mand.

Han fortsatte da og sagde, at en Mand, som er Frimurer, lover at lade sig lede af den inspirerede Bog, men han kunde ei fordrage de Mænd, som aabenbarer Logens Hemmeligheder. Han paastod ikke, at Frimurerne altid var fuldkomne Mænd. Jeg siger ikke, at en af 10,000 er det. Men dette siger jeg for Guds Aasyn, at den Mand, som lever efter Forskrifterne i Frimureriets tre Grader, maa blive et bedre Menneske, han maa blive en kristen, han maa tro paa Guddommen, paa enhver Sandhed i den kristelige Religion. Jeg skulde ønske, at alle Mennesker blev bragte ind under disse Forpligtelser.

En af Forsamlingen spør: „Kan en Jøde tage de tre Grader i Frimureriet?“

„Ja, det kan han.“

„Er en Jøde en kristen?“

„Vistnok ikke i enhver Forstand.“

„Kan en Muhammedaner tage Frimureriets tre Grader?“

Mr. Thomas svarede nglende, at han troede det, men havde ikke truffet nogen Muhammedaner i sin Loge.

Det var ikke nødvendigt at spørge mere om det Punkt, da Slutningerne gjorde sig selv. Pastor J. S. T. Milligan spurgte: „Er det nødvendigt for en Mand, som vil være en kristen, at bekjende Kristi Navn?“

„Ja“, svarede Mr. Thomas.

„Bekjendes Kristus i Frimureriets tre første Grader?“

„N — n — nej.“

George Clark stod op og spurgte: „De siger, at Frimureriet faar alt godt fra Bibelen, ikke sandt?“

„Jo.“

„Hvorfor behøver De da at gaa ind i Frimureriet og aflægge alle disse rasende Eder for at sikre Dem det?“

„Na vel, det er ikke nødvendigt.“

Præsident C. A. Blanchard spurgte: „De er en Evangeliets Tjener og erkjender Kristi Herlighed?“

„Ja.“

„De vil modstaa alt, som modstaa Frelseren?“

„Ja.“

„Dersom jeg viser Dem, at Frimureriet udstryger Kristi Navn fra de Gudsord, som det anfører, vil De da gaa ud af Frimurerordenen?“

Efter nogen Betænkning svarede Mr. Thomas med Vegt:

„Ja, det vil jeg.“

Præsident Blanchard ønskede at have Sagen klart forstaaet og gjentog Spørgsmaalet, men fik samme bekræftende Svar.

En „Frimurerundervisning“ skreven af Daniel Sickles af den 33te Grad og udgiven af Masonic Publishing Co. i New York blev da bragt, og Præsident Blanchard bad Pastor Thomas læse de Skriftsteder, som forekom i Undervisningen for Graden „den kongelige Buegang“. Presten gjorde det meget nødig og læste ganske sagte, saa Modsætningen til hans tidligere Højrøstethed blev ganske skjærende. De Skriftsteder, som var anførte af Sickles, blev derpaa oplæste af det nye Testamente, og Mr. Thomas fik Beviset i Hænde for, at Jesus Kristi Navn med Vilje var strøget i Frimurerbogen. Forsamlingen lyttede med aandløs Opmærksomhed, og en from Dame foreslog, at man skulde holde Bøn for den forvildede Murer. Man spurgte ham derpaa alvorlig og venlig, om han vilde gjøre det, han havde erklæret sig villig til.

„Ja — men, men denne Udgave er fra 1839“, svarede Mr. Thomas. „Jeg gik ind i Ordenen for 12 Aar siden, og jeg er sikker paa, at Kristi Navn var der, da jeg tog Graden.“

„Vil De da paastaa, at Frimureriet forandrer sig ret som det er?“ spurgte man.

Præsident Blanchard holdt Presten fast ved det Løfte, som han uden Overlelse havde gjort i hele Forsamlingens Paahør, og hvis det kunde være ham

PACIFIC HEROLD

udkommer
hver Fredag

Udgivet af

Pac. Luth. Univ. Ass'n.
PARKLAND, WASH.

Redaktør:

Rev. B. Harstad.

Abonnenters Vilkaar:

Et Aar i Forskud 50 Cts.

Et Aar til Danmark eller
Norge 75 Cts.

Betaling sendes til Rev. T. Larsen, Parkland, Wash. Man kan i Brev med blot 2 Cts. Frimærke sende 50 Cts. i Sølv, eller ogsaa sende Money Order, som lyder paa Tacoma, Wash.

til nogen Hjælp, skulde han skaffe et Frimurerritual af nyeste Dato. Mr. Thomas behøvede blot at komme til ham om Aftenen. Han vilde da vise ham saa klart, at der ikke mere kunde være nogen Tvivl, at Frimurerne ikke anerkjender Kristus.

Nej, Presten fra La Crosse havde ikke Tid til at komme, da han maatte bestille noget andet.

Pastor N. Wardner bød Mr. Thomas 8100 Aftenen, hvis han vilde diskutere Frimurersagen i den Dragt, hvori han tog tredje Grad. Tilsidst foreslog Pastor Milligan, at Forsamlingen skulde erklære, at Mr. Thomas efter dens Mening ikke havde holdt sit Ord. Der viste sig nogen Botåbnelighed ved dette; men den ærværdige John G. Fæe rejste sig og sagde med Alvor og Kraft: „Bør vi ikke komme ihu det Bud: „Du skal iættesætte din Broder, at du ikke skal bære Synd for hans Skyld?“ Han troede, at en Erklæring som den foreslaaede baade var Forsamlingen værdig og kunde tjene den forvildede Broder til et Vidnesbyrd. Erklæringen blev da vedtagen, og Mr. Thomas forsvandt.

Luther blandede ikke Stat og Kirke sammen.

Vi bør være Gud inderlig taknemlige for, at Luther blev bevaret fra at søge den verdslige Magts Hjælp for Kirken. Han blev ogsaa bevaret fra at ville have Statsmyndighederne til at paaatvinge nogen hans Tro eller straffe nogen med Sverdet, fordi han vilde tro Løgnen. Luther

stod, Gudskelev, ogsaa her paa Guds Ords Grund, og kjæmpede for Troesfrihed. Baade Zwingli og Calvin blandede Kirke og Stat mere eller mindre sammen, og forfulgte og straffede anderledes-troende.

Dette gjorde ikke Luther. Da Sagen er af stor Betydning, vil vi lade Luther selv aflægge Vidnesbyrd herom: „Djævelen har befalet Gjendøberne, Muntzer og Paven, at gribe til Sverdet, som Kristus ganske og aldeles har forbudt sine Apostle og Prædikanter at føre. — Og fra nu og til Verdens Ende skal de to Regimente ikke blandes ind i hinanden — men blive adskilte fra hinanden, dersom man ellers vil beholde det rette Evangelium og den rette Tro. Thi Kriste Rige og det verdslige Regimente, som er paalagt Fyrsterne, er to ganske forskellige Ting. Og den, som er Prædikant, han lade det verdslige Regimente i Fred, for at han ikke skal faa Sammenblanding og Uorden i Stand. Thi vi skal regjere Kirken med Ordet, — derimod har den verdslige Övrighed et andet Sverd.

Derfor maa disse to Sverd og Ris adskilles, at ikke det ene skal gribe det andet ind i Embedet.

Thi de griber alle efter Sverdet. Gjendøberne, Muntzer, Paven og alle Biskoper har villet herske og regjere, men ikke i sit Kald. Det er den ledende Djævels Paafand.

Derimod vil nu ogsaa de verdslige Övrigheder, Fyrster, Konger og Adel paa Landet samt Dommerne i Smaastæderne føre det mundtlige Sverd og lære Presterne, hvad og hvorledes de skal prædike og forestaa Kirkerne. Men sig til dem: Du Nar og arme Stakkel, pas din egen Forretning, prædik ikke, men overlad det til Presterne. — Og jeg formaner eder, som engang skal blive Samvittighedernes og den kristelige Kirkes Lærere, ser til, at I holder fast ved denne Adskillelse — — — I skal se, at Djævelen atter vil blande sammen, ligesom Paven før har blandet sammen det aandelige og legemlige Sverd — — — Paa to Sider er Djævelen ganske heftig og fordrejer alt. Enten vil Paven regjere med begge Sverd eller vil ogsaa Fyrsterne, Adelen, Borgere og Bønder mestre Presterne og have begge Sverd — — — Saa er da det verdslige Sverd overgivet de verdslige Keisere, Konger og Fyrster, men Apostlerne og os Prædikanter er givet Ordets Sverd. Saaledes skal de forblive adskilte, og for at be-

holde denne Orden, hjælpe hvem, som kan.“

Mirakelhjælp

„Faltbeure“ har vel alle vore Læsere hørt noget om. Der er mange, som paaistaar, at de kan helbrede Sygdomme ved Haandspaaliggelse. Hvorledes man skal stille sig til saadant, er mange Gange ikke saa let at afgjøre. Tankeløst og flot at forkaste eller anbefale saadanne Meninger som Helbredelse ved Haandspaaliggelse vil ikke en ædruelig kristen uden grundig Undersøgelse.

Og selv om han ved Undersøgelsen skulde komme til den Mening, at en og anden har den Gave at helbrede uden almindelige Lægemidler, saa vil han dog ikke sætte denne Gave saa høit, som den salig-gjørende Tro, der frelser fra aandelig Spedalskhed og Død.

I Studentersamfundet ved Danmarks Universitet blev der for ikke længe siden ført en livlig Diskussion om, hvad man skulde tro om Mirakelkure. Det var Medicinal Historikeren Professor Jul. Petersen, som indledede. Herom berettes i „Dannevirke“ følgende:

Han paaviste, at der gjemmen alle Tider havde fundet „Mirakelkure“ Sted, i det gamle Helias' Tempel, i det romerske Rige, i den mystiske anlagte Middelalder, i Mannedorf og i Bolbrinus Kuranstalter, i By og paa Land.

Han dvælede udførlig ved de gamle Pietister i Halle, som solgte deres Guldttinktur over det ganske Europa, kurerede mange Mennesker med den og tjente Millioner paa den, af hvilke de mod rund Haand anvendte Broderparten til humane Formaal.

Vi havde jo den Dag i Dag „Mirakelkurene“ blomstrende omkring os, dels i de store, paa religiøs Grund rejste Anstalter, som fandtes baade i katolske og protestantiske Lande, og dels ved kloge Mænd og Koner, der havde overordentlig stor Søgning, netop i vore Dage — og det ikke alene fra Samfundets brodere Læg. En bøljeant klog Kone i Land havde under Tiden en Række af Ekvipager holdende foran sin Dør. De saakaldte Arkana solgtes saa stærk som ingen Sinde tidligere; vi havde „Guld-kur“ og Kneippkur og mange lignende Ting. I Leipzig f. Eks. havde en Stomager kunnet reise et helt Palads for sine Mirakelkure. Disse lod sig altsaa

Subscriptionsindbydelse.

Den norske Kirkes Mission i Syd-Afrika.

af

H. J. G. Krog.

Luth. Prest.

Dette Skrift vil forsøge at give en nogenlunde fuldstændig Fremstilling af den norske Missions Arbejde i Natal og Zululand fra dens Grundlæggelse ved Biskop Schreuder indtil nu og kommer til at indeholde følgende Afsnit:

I. Schreuders Virksomhed indtil Zululandets Aabning 1850.

II. Fra 1851 til Schreuders Adskillelse fra det norske missions-selskab.

III. Schreuders missionsarbejde efter Adskillelsen.

IV. Brødrene Astrups Arbejde i Syd-Afrika.

V. Det norske Missions-selskabs Virksomhed i Natal og Zululand efter 1873.

De fire første Afsnit vil udkomme i hver sit Hefte, det femte i to Hefter.

Da Forfatteren ikke er istand til at udgive Skriftet, med mindre han har sikret sig Subskribenter nok til at dække Udgifterne, anmodes herved alle, som maatte ønske det, om at indsende sin Bestilling snarest muligt til Box 78, Osian, Iowa. Subskriptionen vil gjælde alle 6 Hefter; men hvert Hefte betales for sig ved Modtagelsen. 1ste Hefte udkommer, saasandt der er Bestillinger nok, og vil koste ti Cents.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalte Eksemplarer det 6te frit.

VISELL & EKBERG,

Scandinavian Booksellers, Schoolbooks in English and Norwegian Stationery and Supplies. Bibles etc.

1105 R. R. Str. Tacoma, Wash.

Dr. J. L. RYNNING

French Block, Cor. 13th & Pacific Ave. Telephone Black 1391. Tacoma.

Office Hours 2—4 and 7—8 P. M.

Sundays 2—3 P. M.

Office Hours, Pac. Luth. University, Parkland, 9 A. M.

Violiner.

1ste Klasse Violiner og Guitarer fabrikeres fra \$15.00 til \$20.00 Stykket.

For nærmere Underretning skriv til eller besøg G. A. Skrugud, Parkland, Wash.

* * Mt. Tacoma Route * *

Tacoma & Columbia River Ry.
TIME CARD. Effective Nov 9th 1897.

Going North.			Going South.		
P. M.	A. M.		A. M.	P. M.	P. M.
5.20	12.20	8.20 Lv.	Lake Park,	Arv.	11.35 4.35 7.10.
5.30	12.30	8.30	Parkland		11.25 4.25 7.00.
6.15	1.15	9.15 Arv.	Tacoma	Lv.	10.45 3.45 6.20.

For special rates or service apply to

E. O. Erickson Agt. E. G. Dorr, G. F. & P. A.
Parkland, Wn. Tacoma, Wn.

öiensynlig ikke fordrive ved Oplysning.

Ved de allerfleste Mirakelkure var der noget religiöst. Det var Troen, som bevirkede den Helbredelse, Medicinen ikke kunde fremkalde.

Professor Peterson var ikke stemt for at reise en hidsig, videnskabelig Krig mod Mirakelkurene og Kvaksalveriet. Han troede ikke paa Nyttens af et Forbud mod Arkana. I et overordentlig stort Antal Sygdomstilfælde kunde Lægerne ikke raade deres Patienter til andet end at vise Resignation, og Troen paa Mirakeldoktoren var ofte af nok saa stor Bærevne som Resignationen.

I Diskussionen deltog bl. a. den berømte Bakteriolog, Professor Salmonsen. Han udtalte, at der i det hele og store ikke var nogen Grund til at tvivle om Rigtigheden af Beretningerne fra de religiøse Kursteder. Rimeligvis blev de allerfleste af disse Helbredelser fulgt af Tilbagefald, men den stærke Sindsbevægelse og det religiøse Pres. Patienterne var under, kunde naturligvis gjøre Underværker. Fra Forsamlingen var der bleven rettet en Forespørgsel om en Pukkel, som paa en af disse Kuranstalter var fjærnet ved Haandspaalægelse og Bøn. Professor Salmonsen tvivlede ikke om, at dette kunde lade sig gjøre. Der var jo mange Slags Pukler. Denne havde naturligvis ikke bestaaet i en Misdannelse af Rygraden, men i en Muskeluregelmæssighed. Han havde selv i Paris paa en berømt Klinik set en Pige, der havde en Klumpfod, blive kureret for denne Misdannelse i Løbet af en halv Snes Minutter ved Suggestion. Hvor meget denne Helbredelse var værd, og hvor længe den vilde holde, var en anden Sag.

Heller ikke han var opsat paa at forfølge de kloge Koner altfor haardt. Han troede, at undertiden vilde det være heldigere, om Lægerne lærte lidt af de kloge Koner. Lægerne skulde nemlig haade være Videnskabsmænd og

kloge Koner. Han mente dermed, at Lægens Personlighed har saa overordentlig meget at sige. Patienterne burde have lige saa stor Tiltro til den legitime Læge som til Kvaksalveren. For Resten var det vist et Spørgsmaal, om ikke Kvaksalveren stod sig ved Forfølgelsen. Derved kom der Martyrglans over ham. Lægefolk ansaa ham for et Offer for de legitime Lægers Brødnid. Den Dag, der blev ansat en Professor i „Mirakelkure“ ved Universitetet, vilde disse tabe deres Popularitet.

Kristina Morrison.

Herren har atter taget en af sine bort ifra os. Aldede blev syg Søndag; men, som sedvanlig; man troede ikke, at der var nogen Fare. Men da hun blev værre, sendtes der efter Læge, som sagde, at det ikke var noget alvorligt Tilfælde. Men Manden forstod ikke Sygdommen. Fredag sendtes der til Whateom efter Læge, og da han kom, sagde han, at der var meget lidet Haab for Helbredelse. Et Par Timer efter døde hun. Hun var ved Samling til det sidste og var forberedt paa at vandre bort. Til en Veninde, som stod ved Sengen, sagde hun, idet hun saa opad med forklaret Aansyn: „Vil du være med?“ Nogle faa Öieblikke efter var hun død.

Aldede var født ved Odense, Danmark i Mai, 1850. Blev gift med J. C. Morrison, Enkemand, i Oct. '92 og døde Fredag den 17 December '97. Velsignet være hendes Minde!

Der er en Fæst ikke at underrette Presten, naar en af Menighedslidende bliver syg. Er Doktor udførelig ved et Sygdom, da er det end mere Sjælesørgerens Pligt at være tilstede; men, naar

der ikke sendes Bud, da ved han jo intet. Og, da de fleste Prester i vort Samfund, har mere end nok at bestille, sidder de ikke hjemme og venter paa at blive udkaldt i Sognebud.

Giv derfor enhver syg den sidste Anledning til at høre et Trøstens Ord ogsaa ved Prestens Mund derved at han gives Anledning til at være tilstede ved Sygeleiet. O. Hagoes.

Pacific Lutheran University. Parkland, Wash.

Høstterminen afsluttes dette Aar Tirsdag den 21de December. Vinterterminen begynder Onsdag den 5te Jan. 1898.

Skolens Maal er ved grundig Undervisning og kristelig Tilsyn og Tugt at forberede Gutter og Piger for et nyttigt Virke i Livet.

For hvem denne Skole er berømt

1. for dem, som vil blive engelske Skolelærere.
2. for dem, som vil blive Forretningsmænd; derfor læres her „Bookkeeping“, Hurtigskrift „Typewriting“ o. s. v.
3. for dem, som vil lære Norsk, Tysk, Latin o. s. v.
4. ældre Personer, som vil lære Engelsk, Regning, Skrivning o. s. v.

Man skal faa Nytte af sit Ophold, enten man kan være her lang eller kort Tid, enten man kan noget eller intet, naar man kommer.

Hvad det koster

er kun mellem \$2.75 og \$3.00 per Uge for Undervisning, Kost, Varelse, Lys og Varme.

for Konfirmander og Børn i Religionsskoleafdelingen koster det hele fra \$1.50 til \$2.00 per Uge.

Fra Tacoma til Parkland

kommer man paa Jefferson Ave. Street Car og Lake Park Motor ret forbi Skolen; eller man tager Puyallup Str. Car til Fern Hill og spadserer derfra.

Regjering om Oplysninger og Optagelser sendes til

Rev. E. Harstad.
Parkland, Wash.

Gaa til Knobel og Erickson og smag deres Fedtild og Anchovis

Til Herodes Abonnenter!

Som bebudet i No 50. vil No. 2 ledsages af Tal paa Bladet eller Omslaget, der tilkjendegiver, til hvilken Tid det er betalt.

Ærb. T. L.

Parkland, Wash., kommer sig!

Postkontoret er nu kommet i gode Hænder med E. O. Erickson som Postmester og er blevet Money order Office.

Det var dette sidste, jeg vilde henlede alle deres Opmærksomhed paa, som sender os Penge.

Nu kan man sende op til \$100 i en Money Order og bør ikke længer gjøre den betalbar i Tacoma, men Parkland, Wash. T. L.

Til dem, som har Skat at betale paa Land og Lotter i Pierce Co. Wash.!

Nu kan Skatten for 1897 betales: Vi vil ogsaa i Aar betale Skat og sende Kvittering til dem, som sender os 35 Cts. for hver Lot med nøiagtig Opgave af Lots, Blocks og Addition.

En del Venner sender os en større Pengesum, end der ndkræves for Skatten, med den Bemærkning, at det som blir tilovers kan jeg beholde for mit Brydori.

Her vil jeg bemærke, at Overskudet gaar til Universitetskassen og kommer Skolen til gode.

T. L.

NORSK UHRMAGER.

Jeg selger og repererer Uhre meget billigt. Kom og besøg mig.

Cor. 11 og E. St.

Tacoma, Wash.

L. O. Halberg.

Fra flere Kanter.

Parkland.

Onsdag den 5te Jan. begynde Skolen sin Vintertermin efter Juleferierne. Paa et Par Undtagelser nær har alle Disciple, som var her i Høstterminen, indfundet sig ved Siden af en Del nye. Alle er raske og tager fat paa Arbejdet med Lyst. Vi har 55 Disciple. En Del ventes strax haade af ældre og nye Disciple. Vi har nu faaet 3 fra Genesee, Idaho.

Thorsdag Morgen var det nár da, at Dr. Rynnings Bolig skulde brándt ned. Med adskillig Anstrángelse, og først efter at en Del Kláder var brándt, blev man Herre over Ilden.

Ingebret Larsen med Familie er rigtig ankommen hid fra Silvertón. Herold byder dem hjertelig velkommen.

For K. K. K. Norsk Fedsild gaa til Kraabel og Erickson.

Betal for Herold.

Past. G. T. Lee, Northwood, Iowa, Ole Birkrem, North La Crosse, Wis. hver \$2. A. O. Linblott, Scotts Mills, Oreg. \$1. 50 G. G. Evans, Silvertón, Oreg. \$1. John Olsen, Genesee, Idaho, Jes H. Knutson, Avon, Wash. S. S. Erdaht, Bryant, Wash. Past. J. Grevstad, Deerfield, Wis. A. L. Tockle, Hillsboro, N. Dak. E. M. Hansen, Tenold, Iowa, O. N. Storre, Hírondele, Iowa, Christ O. Romsaas, Boyd, Minn., H. H. Edwin, Emmons, Minn., Marie Johansen, Plainfield, N. J., E. E. Thompson, Starbuck, Minn., Capt. M. Olsen, Oakland, Cal., Past. O. S. Rygg, Brooklyn, N. Y., hver \$1. Marit Gulbrandson, Hayward, Minn. 65 Cts. K. Jensen, Silvertón, Oreg., Alb. Week, Mt. Sterling, Wis., E. Week, Mt. Sterling, Wis. Daniel Bjórlo, Seneca, Wis. Petter Oss, Towerville, Wis., A. O. Moldrem, Ferryville, Wis., daniel Dyb, Ferryville, Wis., E. Ellingson, Silver Lake, Iowa, Ole E. Vick, Belgrade, Minn. Jens Tónneson, Hudson, Wis., Past. T. O. Tolo, Hayward, Minn. Christ. Christophersen, Hayward, Minn., Martin Olsen, Deer Park, Wash., Mrs. S. A. Hartman, Rossland, B. C. Past. L. S. J. Reque, Helena, Mont., Past. P. H. Dahl, Gayville, S. Dak., Prof. L. Larson, Decorah, Iowa, Ole A. Anderson, Decorah, Iowa, J. Rud, Leber, Wash., A. Graugaard, Norman, N. Dak., A. H. Sherven, Hetland, S. Dak., E. Reiertson, Spring Grove, Minn., Jacob Hanson, McGregor, Iowa, Edward G. Moen, Twin Lakes, Minn., J. A. Thykeson, Lyle, Minn. Daniel Johansen, Fir, Wash. L. Danielson, Fir Wash., Past. M. C. Waller, Dawson, Minn., Ole A. Olsen, Lamont, S. Dak., Kristine Borgesen, Ridgefield, Conn., Amalie M. Sørensen, New York City, N. Y., Mrs. Ingeborg O. Barsnes, Cyrus, Minn., Ole Erickson, Clifford, N. Dak., Past.

R. O. Brandt, Brandt, S. Dak., Past. N. Brandt, Brandt, S. Dak. Hannah McCarty, Tacoma, Wash. Chris Hansen, Leber, Wash. Toffef O. Grant, Ole O. Grant, Louis J. Olsen, Toffef A. Braten, Rudolph Evingson, Olaf Anderson, Ole Thorsen, Jens Olsen, Gilbert K. Olevud, alle fra Kindred, N. Dak., Theodor N. Hefte, Theodor Dahl, begge fra Walcott, N. Dak. H. H. Berg, Wyndmere, N. Dak. hver 50 Cts.

Gidrog til Pacific Lutheran University.

Ingebret Larson, Parkland, Wash, \$50, Past. J. R. Rörwick, Hillsboro, N. dak, (Personlig.) \$25, past. O. H. Aaberg, devils Lake, N. dak, (personlig.) \$10, parkland Kvindeforening, parkland, Wash, (past. B. Harstads Kald,) \$9.01, Christ. Christophersen, Hayward, Minn, (past. T. O. Tolo's Kald,) \$5. Offer i Ohop, Wash, \$2.95.

Indsamlet af Halbert paulson, Iola, N. dak, (past. O. H. Aabergs Kald).

Halbert paulson, O. Lindaas, C. H. Johnson, John dahlen, Chr. Hermanson, L. A. Frogner, Nelson Skow, H. C. paulson, Mat. dahlen, hver 50 Cts, H. Maloney, Oscar Aanstad, Adolph Olson, hver 25Cts, alle fra Iola, N. dak.

RETTELSE

I No. 49 staar: past. O. Skattebøl, Merrill, Wis, \$1, skulde være \$4.00.

TIL P. L. U'S HUSHOLDNING.

Fra Mrs. N. Jacobson, parkland, Wash, 4 pund Smör. Fra G. A. Harstad, Roy, Wash, 40 pund Skinke.

Parkland, Wash. Jan. 6. 1898. T. Larsen, Kasserer.

HOUGHTON & SMITH Printers.

Good work.
Quick work.
Prices Reasonable.

1113 C. Street. TACOMA, WN.

Lutherst Pilgrim Hus

No. 8 State St. New York

Normale Hus ved det nye Vandingssted for Emigranter Barge Office

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Rejsende

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og naar Emigranterne bi med Raad og Taad.

Hoff, Iowa kommer fra Hellen, tjener med Belt i Line Street Car lige til Hjem.

Where is the place They Save Money?

In buying your groceries it would be well to see that your Store is reliable and if their goods don't prove as they represent it return it and get your money back.

We quote you a few prices as follows:

Olympia Flour	• • • • •	\$1.25 per sack, per bbl \$1.90
White Swan Flour	• • • • •	1.20 per sack, per bbl 4.80
White Navy Flour	• • • • •	1.15 per sack per bbl 4.50
Gold Dust Flour	• • • • •	1.10 per sack, per bbl 4.30
Winnebago Flour	• • • • •	.95 per sack, per bbl 3.70
Big Bend Flour	• • • • •	1.15 per sack, per bbl 4.50

We have a brand of Flour put up especially for our trade called the Ideal which we guarantee to give satisfaction. Ideal Flour per sack \$1.10, per bbl \$4.30.

5 Gl. Kegs Gold Drip Syrup	Soc.
fruit Jars measure, pts 55c Qrts 65c ½ Gl 75c.	
Arbuckles Coffee,	15c.
2 lbs Luxury Coffee which is better than Arbuckles	25c.

EBERT'S GROCERY.

1338 Pac. Ave and 1339 R. R. St.

TACOMA, - - - - - Wash.

A. S. Johnson & Co.

Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass. Estimates Given on Papering and Glazing. We Carry a Full Line of Wall Paper and Room Mouldings, Sash and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE

TELEPHONE 505. - - - - - Tacoma Wash.

SCANDINAVIAN-AMERICAN BANK

BERLIN BLDG. COR. 11th & Pac. Ave.

CAPITAL: 100,000.

A. S. Johnson,	President
G. Steinbach,	Vice President
O. S. Anstovold,	Cashier

Betaler 5 per Cent Rente paa Spareindsetninger.

Kjober og sælger Bøxler paa alle ledende Byer i de Forenede Stater, Canada og Europa, samt "Money Orders" paa alle Postadbuerier i Norge, Sverige Danmark og Finland.

General Agenter for de Norske transatlantiske Dan pffib's Linier. Agenter for alt usolat R. P. M. Vand i Washington.

METROPOLITAN SAVINGS BANK

(Incorporeret 1859)

Theaterbygningen, Hj. af 9 og C Sts

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 12 og 5. til 8. Aften

Indbetalt Kapital	\$200,000
P. W. Casoar,	President
C. W. Guoo,	V. President
O. S. Selvig,	Cashier
J. O. Wandervilt,	Rec'g Cashier.

Directors.

Downer E. J. Gillis, E. W. Briggs, J. W. Anderson, G. E. Holmes, Chas. Coemer, Geo. S. Eaton, V. P. Casoar, C. W. Guoo, J. O. Wandervilt.

5 per ct Rente

Renternes udbetales hver 6 Maanedet, 1ste Januar og 1ste Juli. Pengene udlaaues paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsdifferaar. Anvisninger paa alle Sted, r i Europa. De Scandianabiske og det tyske Sprog tales.